

הילד הנורא

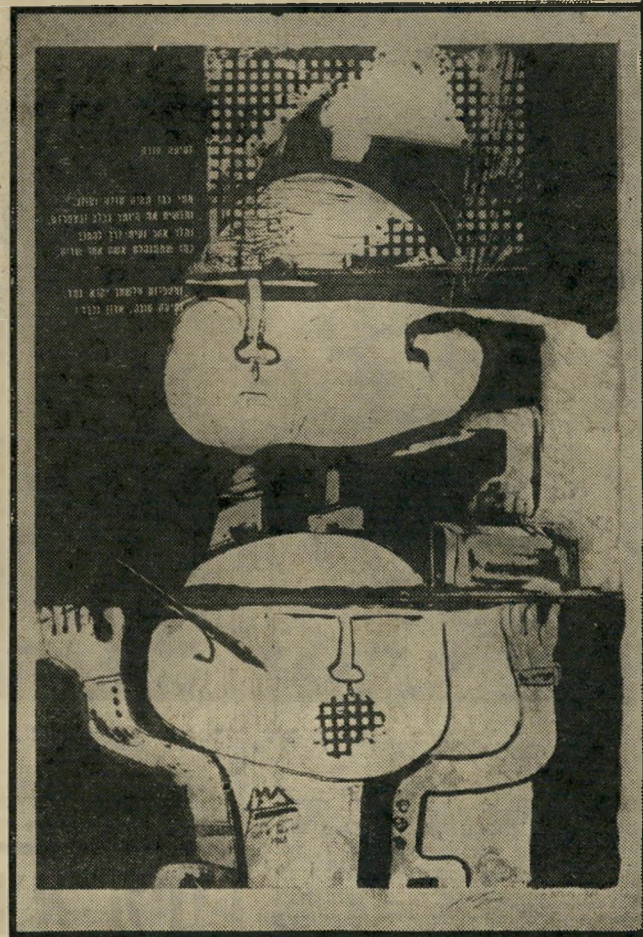
של שנות ה-60

כשהיה מיכאל דרוקס צעיר מאוד, נחשב לילד הנורא של אמנות הישראלית. בבית-הספר הי גבוה לציור שבו למד לא החזיק מעמד זמן רב. פרק הזמן אותו הקדיש ללימודים היה קצר, אך היה בו די כדי לתת לצייר המוכי שר כלים לצייר וליצור מה ש נחשב לאימימסדי ולאיקונבנציוני נלו ועורר עליו את זעם המבקרים.

מספרת התחריטית ריבקה פרידמן, "ואז זה תלוי מה מצב רוחי, אם אני עצובה — יצא ציור עצוב, ולהיפך". אמנית מוכשרת זו מציגה באולם הקטן והאינטימי של בית-האמנים בתל-אביב, בכניסה לסדנת ההדפס, שבה רכשה את מיומנותה. דווקא אולם קטן וחמים זה, בני גוד לאולם הגדול והקר שמעליו, מצליח להציג עבודות של ציירים צעירים, בעלות מימדים סגנים ו בינוניים, בצורה הולמת. בכך הוא מגדיל את מיספר התערוכות האפי שריות בבית-האמנים.

ריקוד — תחריט של רבקה פרידמן
טכניקה של תחריט בשילוב צילום

הארזן זאב — תרפים של מיכאל דרוקס וחנוך לויין
חזרה הביתה לגלריה "גורדון"

הגלריה שטיפחה אותו, יחד עם אמנים אחרים שנחשבו ליוצאי-דור סן בשנות ה-60, היתה גלריה גורדון.

בימים אלה חוזר מיכאל להציג בגלריה זו. אמנם הוא קצת בת בגור, עבר להתגורר הרחק קצת מה לונדון, שבה התברגן והסתדר, אך את פרי שובבותו מני אז, שלא העז להציג באותם ימים, הוא מציג עתה. המרדן בתחום התיאטרון והי שירה היה אז חנוך לויין, שמה זהו מלכת האמבטיה עורר זעם ציבורי בשל לעגו למיתוס הגבורי רה והנפלים בקרב. טרם היות מלכת האמבטיה חבר חנוך לויין למיכאל דרוקס, יחדו יצרו סידרה של ציורים פלוס שירים, או שירי רים מאוירים, שאותם הדפיסו רק לאחרונה.

אמנם כצייר לא מרשים דרוקס במיוחד בציוריו אלה, אך יחד עם שיריו המבריקים והציניים של לויין, הפוכים דפי האלבום התלור יים בגורדון ליחידה הומוגנית אחת. המתארת בצורה מדויקת התפתחות הלך-רוח, שהפך מאוחר יותר לאב הרוחני של כל תנועות השלום.

האדם בתחריט

"אני מתבוננת בפלסט המנוחת החללקה, ופתאום מבריק בה משהו. אני מתחילה לחרוט בה, וזה יוצא"

ללמוד בתכון אבני כפי שתיכ ננה. "את לא זקוקה למיסגרת", אמר לה. הקורס היחידי שעשתה היה קורס של תחריט באגודת האמנים. יכולתה המופלאה להש תמש בכל מיגוון האפשרויות הגלר מות בטכניקה גרפית זו ונסיגה הקודם בצבע, יוצרים עבודות מק סימות ביופייין. את היפות ביותר היא מחביאה בביתה, מחשש שי תסווגנה כקישט. הדבר היחיד ה מפריע לה הוא התעלמות הביקורת מתערוכותיה. יש לשער שאחרי תערוכה מרנינה זו לא תחסר ה ביקורת, שכן מבקרי האמנות יפ קדו את תערוכותיה.

דליה המרדנית

בשערה השחור הגולש בפראות על כתפיה ובציוריה המלאים זעם, פחד וחששות בלתי-ידועים — דליה הריק (לא המשוררת) היא נערה קטנה ויפה, אך גם נביאה סוררת ומרדנית. את ציוריה ניתן לראות בגלריה שנוער 2 בתל-אביב. דמויות אנשים מעוותות, המצויירות ספק בתמימות ילדותית מלאת-דמ יון וספק בעיוות מכוון ממלאות את ציוריה.

דליה, ילידת ירושלים, שגדלה והתחנכה בתל-אביב, מציירת בי סיגנון שקשה לסווגו לפי הקבוצות המוכרות בארץ. את מקוריה ניתן לייחס לעובדה, שכמעט ולא למדה בבית-ספר לאמנות. בכך נחסכה

דמויות גרוטסקיות — ציור של דליה הריק
נערה עקשנית ונמרצת

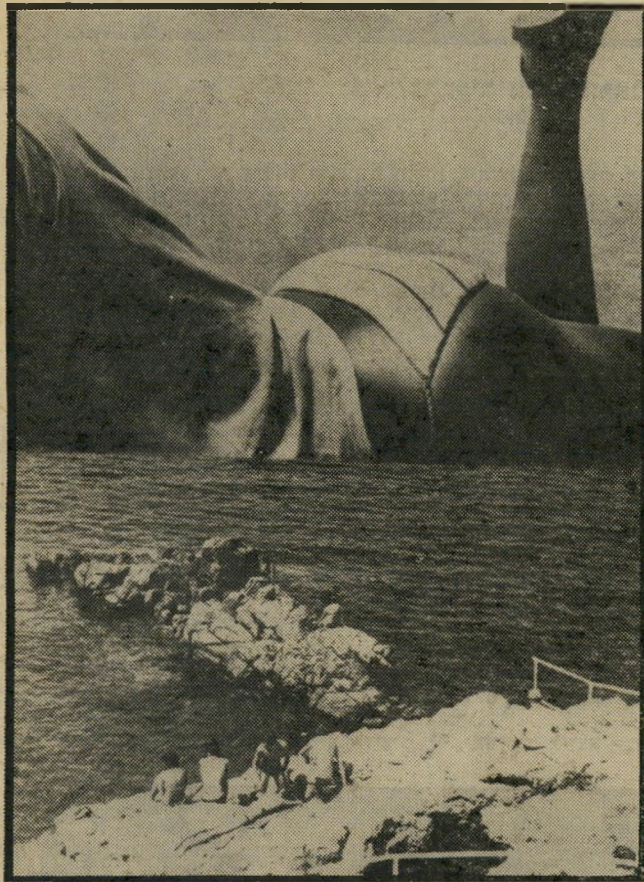
רישומים רבים שהיא מציירת בי קבוצה, יחד עם ציירים אחרים, כי שונגים האוחזים בכלי-נגינה עתי קים משמיעים יצירות לא מוכרות. למעשה החלה דליה לצייר לפני כעשר שנים, כשאביה האהוב נפ טר. אם בתחילה היה הציור ביטוי לכאבים אישיים, הרי כיום היא מתמודדת עם בעיות אמנותיות, כמו כל צייר, והושפת תוך כדי כך את עולמה, בניגוד למה שהורו לה המורים האקדמיים. אז היתה מציירת את העולם החיצוני, כפי שראות עיניה; היום היא משק פת את עולמה הפנימי, כאקט של מרידה, אך גם כצורך פנימי חזק.

התכריכים

של דן שחורי

יום אחד קם אדם ומחליט לעי רוך קבורה לזכרוניתו, למשברים שעברו עליו בעת האחרונה. כדי לתת לקבורה אופי טכסי, הוא יוצר עבודות מצילום והקרנות, וממסגר אותם במיסגרת-אבל שחורה מבר. זהו, בערך, הרכב עבודותיו של הצייר, המורה ומבקר-האמנות רן שחורי.

בבית האמנים בירושלים מציג שחורי את סידרת עבודותיו, שהן כעין תיעוד רגעים בחייו בעת ה אחרונה. החל בטיול ביוון, יחד עם תלמידי המדרשה, בו נראים חופיה המקסימים של יוון, עבור בצילומי

חזרה — פוטומונטאז' של רן שחורי
זיכרונות בתכריכים

החתיכות, שאת גופן המעורטל, החשוף לשמש היס-תיכונית, הנ ציה בשנים עברו בציוריו-פוטו מצו יוצרים קבוצות-לחץ בהתאם לאר פי ולרקע המשותף.

בציוריה יש דמויות מל אות צער, סבל ופחדים, בדומה ל פרנסיס בייקון האנגלי ולרפי מטר היושב בפאריס, ואפילו בדומה ל צייר המנוח מריאן. נערה עקשנית ונמרצת זו, שהציור הוא לגביה אויבסטיה, דחף בלתי ניתן לכיבוש, תעשה עוד רבות ותעניק לקהל ה תל-אביבי הזדמנות נוספת לחזות בעבודותיה, כשהצד של הצבע ית חזק ויתגבר על הצורך לרשום וי "לצבוע" את הרישום, כפי שהיא עושה בתערוכתה הנוכחית. את הדמויות המעוותות אין היא מעתיקה מהמציאות, והן מיוזג של

ממנה ההשפעה המוחצת הנגחת על תלמידי בתי-הספר השונים, ה מתחלקים אחר-כך ל"אסכולות" ו יוצרים קבוצות-לחץ בהתאם לאר פי ולרקע המשותף.